

בתישבע וגומאדי בהלוויית בנם ברק
אני רוצה לחזור לרחם שלך

בכה ואמר שהוא רוצה לחזור לרחם שלי, כי אין לו כוח לחיות. הוא אמר שהוא הולך למות, ודרש שיחזירו אותו ארצה. רופא נתן לו זריקות וכדורים, ואמר שהוא יכול לחזור ארצה. נתתי לו שעון, מתנה לחברה שלו, והוא חזר לבדו במטוס.

אני נסעתי עם גיסי וגיסתי למיאמי, כדי לפגוש שם את מימון לוי ועוד אדם שהיה חייב כסף לבעלי. בשבת בבוקר אמרו לי לפתע שחוזרים לארץ. לא הסבירו לי מדוע, אמרו לי שגמרנו את כל הסידורים באמריקה.

כאשר הגענו ארצה ראיתי שכל המישפחה שלי מחכה בנמליהתעופה. רק כאשר ראיתי את אחייני, שהוא רופא, התחלתי לחשוש שמשו קרה. רק כאשר באתי הביתה מילאו אותי בכדורים, וסיפרו לי שברק מת. עוד לא תפסתי מה קרה לי, ועוד (המשך בעמוד 38)

טנה (Petit Mal). אמרו לי שזה לא מסור, כן, וזה יכול לעבור לבר, אבל ברק היה בדיכאון, הוא דעך לנגד עיני. הוא רצה לחזור למכון וינגייט ועזרתי לו. באותה תקופה רחמים שלח אותנו, יחד עם אחותו וגיסו, לאמריקה, כדי לסדר לו ענייני כספים ולנסות להשיג ממימון לוי ומרמי ערוסי (מי שהיה עדי המדינה במישפט הרצח הכפול) ראיות חדשות למישפט חוזר.

עם דדון באמריקה

באמריקה התחיל ברק לדבר שטויות. הוא חלה במחלת הרדי פה. הוא אמר לי שממשלת-רגן וקארטר רודפות אחריו. הוא חשש לאכול, פן ירעילו אותו, וביקש שאטעם את מאכליו. ניסיתי להרגיע אותו, והוא התחנן לחזור לארץ. לילה אחד הוא חיבק אותי חזק-חזק,

חוקר פרטי דדון
היא סיפרה שהוא מאהב שלי

לגור עם יהודית. אמרתי לו שינסה, ואם יהיה לו טוב איתה, נתגרש. אחרי שלוש שנים הסיפור עם יהודית נגמר מעצמו, לא בגללי. אני חושבת שהוא כעס עליה, מכיוון שהיא הלכה עם חבר שלו. היא היתה בחורה יפה ונחמדה.

מישפחתי לא היתה מתערבת, אלא במיקרים יוצאי-דופן, כאשר הוא היכה אותי או כאשר כרחתי מהבית. קיבלתי מכות מרחמים כמה פעמים בגלל חברים שלו, הוא רצה שאני אגרש אותם ואני אמרתי לו שחם חברים שלו, והוא הזמין אותם. לפעמים בחורות היו באות אליו, ואני הייתי עוזבת את הבית כאשר הן עלו אליו לחדר. כל החברות שלו היו באות הנה, כולן. גם ברכה שוורץ. היא היתה באה לפעמים ביז' כלילה, דופקת על הדלת ומחפשת את רחמים. שאלתי אותה: "מי אתי?" והיא אמרה: "אני החברה שלו". היא היתה מסוממת, ממש גמורה. אילו היו נותנים לה רחיפה היתה נופלת.

אמרתי לרחמים שאם היא תמשיך לבוא, אכניס אותה למיטה שלו. הוא ירד אליה, צעק עליה והרג אותה במכות.

אני יודעת גם על הפלות ומסיכות שהשתתף עם נשים וגברים אחרים. לא התערבתי כלל. רציתי שיחליט לבר על גט.

מדי פעם דיברנו על ענייני גירושין. בתקופה של יהודית היה מיקרה שברתי תי מהבית, והתחבאתי אצל אחותי. ביי קשתי שלא יספרו לאיש היכן אני נמי צאת. התחילו לדאוג לי, חשבו שעשיתי תי משהו לעצמי, ולבסוף נאלצו לספר לאמי היכן אני נמצאת, ואז זה הגיע גם לרחמים. הוא התחנן וחזרתי הביתה.

כפית של חרא

רציתי ללמוד, לעבוד, לפסל, לצייר, אבל הוא לא נתן לי לצאת מהבית. הרגשתי כמו בכלוב של זהב עם כפית של חרא. אז החלטתי לעשות עוד ילד, ולגדל אותו בכיף. זה הילד הקטן ביותר שלי, שנולד כבר כאן, כיום בן 15.

כאשר רחמים ישב במעצר, הייתי לפעמים הולכת לבקר אותו, והיו אומרים לי: "אבל אשתו כבר היתה כאן" או לפעמים היה נעלם לכמה ימים, ולא השאיר לי כסף. אז הלכתי לכרם וראיתי אותו בבית-קפה עם ברי כה שוורץ. ביקשתי ממנו כסף והלכתי.

כאשר התחילה פרשת מישפט הא-רן. הייתי צריכה להסביר לילדים שלי במה מדובר ולהכין אותם לבית-הספר. פעם הבן של אמנון רובינשטיין, שלמד באותו בית-הספר, העליב את הבן שלי. אמרתי לבני שגם הסבא של רוביני שטיין הסתבך במישפטים פלייליים.

באותה תקופה היתה לי תמיכה מלי אה של השכנים והחברים. הם אוהבים אותי והם כמו מישפחה עבורי.

כאשר הבן הגדול שלנו היה צריך להתגייס, תיכננתי נסיעה לפאריס לי כולנו. אבל יומיים לפני הנסיעה אמר לי רחמים שהוא לא יכול לנסוע איתנו, כי הוא צריך לנסוע למקום אחר. קיללתי אותו ורובנו. הוא נסע, ואחרי יומיים התפוצצה פרשת הרצח-הכפול. במשך שנה לא הלכתי לבית-הספר של הילדים, כל-כך התביישתי. אבל באתי לי מישפט ועזרתי לבעלי בכל מה שיכולתי. תי לקחתי עזרה של פסיכולוג לילדים, אבל אמרו לי שהילדים יצאו בסדר, כי אני יודעת לטפל בהם נכון.

רק הבן הגדול, ברק, נפל ביני ובין בעלי. רחמים עשה ממנו שוטר, רצה שישמור עלי. ואני רציתי שהילד ילמד לחיות בחוץ ויהיה עצמאי. היתה לו חברה ורציתי שיצא לגור איתה בדירה שכורה, וילמד להרוויח כסף. אבל בעלי אמר לו להישאר בבית ולשמור עלי.

אז עוד לא ידעתי שהילד חולה. רק אחרי שהוא חזר מיפאן (הוא נסע לשם כדי לקבל חגורה שחורה של נינג'ה), נודע שהיה לו שם התקף. הוא הלך בארץ לבדיקות אבל לא רצה שאני אבוא איתו. רק אחרי זמן-מה נודע לי שברק חולה באיפלפסיה, במחלה הק-

גומאדי עם ברכה שוורץ
רציתי להכניס אותה למיטה שלו

לאילת. הוא הבטיח שלא ילך איתה יותר. אבל מיד לאחר שחזרנו הביתה הוא שוב נעלם ליומיים. הלכתי שוב לדירה ואמרתי להם שאין לי כל התנגדות שהם יישארו ביחד, אבל אני רוצה גט.

ביקשתי מיהודית שתעזור לי לקבל גט, ואני אעזור לה להישאר עם רחמים. הבגידות לא הרגיוו אותי, אולי מפני שכבר לא כל-כך אהבתי את רחמים. זה לא היה לי נעים, אבל לא כעסתי. אפילו הילדים אמרו לי פעם: "אמה לא פרייארית? ראינו את אבא עם בחורה!" אבל אני אמרתי להם שזה בטח ענייני-עבודה שלו, ולא ביי לוי.

הזמנתי את יהודית כמה פעמים אלי לכוסיקפה, דיברנו על החיים ושאלתי אותה אם היא אוהבת את רחמים. היא אמרה לי שהוא נותן לה הכל, והיא אוהבת אותו. הצעתי לבעלי שיקח מיוזורה ויעבור

בנקאית שושנה כהן
מאחורי הנובי